

EUROPEJSKIE MULTIKOLOKWIUM PARAZYTOLOGICZNE (EMOP) W PARMIE

Miejszem obrad EMOP VII, które odbyło się w dniach 2–6 września 1996 roku był zabytkowy gmach główny Uniwersytetu Parmeńskiego, o 1000-letniej historii, usytuowany w centrum starszej o kolejne 1000 lat Parmy, z tak charakterystycznym dla włoskich miast i budowli urokiem staroświecczości. Kilkunastoosobowe Komitety Wykonawcze Włoskiego Towarzystwa Parazytologicznego oraz Europejskiej Federacji Parazytologów były wiodącymi grupami organizatorów tej prestiżowej imprezy wspieranej przede wszystkim przez Uniwersytet w Parmie, a także w Mediolanie i Padwie, Towarzystwa Naukowe SCIVAC i SIEF, Komisje Europejskie oraz firmy farmaceutyczne o międzynarodowym zasięgu (Ciba Animal Health, MSD AGVET, Pfizer Animal Health i inne).

Tematem spotkania ponad 800 uczestników z 31 krajów europejskich oraz ok. 100 osób z 36 krajów pozostałych kontynentów były różne aspekty parazytologii. Omawiano je wszechstronnie od poziomów molekularnych do modelowanych matematycznie zagadnień populacyjnych w układach pasożyt-żywiciel, ze szczególnym uwzględnieniem epidemiologii i epizootiologii, zwalczania i prewencji chorób inwazyjnych (malaria, *toxoplasmosis*, *trichomonosis*, *echinococcosis*, *dirofilariosis*, *toxocarosis*, pasożytnicze inwazje oportunistyczne). Ten szeroki wachlarz problemów znalazł odzwierciedlenie w bogatym programie naukowym. Obrady toczyły się równolegle w sesjach przedpołudniowych i popołudniowych, zwanych sympozjami. Ponadto zorganizowano sesje posterowe, codzienne plenarne wykłady oraz dwa satelitarne sympozja specjalistyczne nt. kleszczy i toksoplazmozy.

Program poszczególnych sympozjów w wydzielonych 32 podsekcjach zawierał się w ramach sześciu głównych bloków tematycznych:

- morfologia, biologia i systematyka (A 1–7)
- genetyka, biochemia i biologia molekularna (B 1–2)
- immunologia i szczepionki (C 1–3)
- epidemiologia i zwalczanie chorób (D 1–7)
- choroby pasożytnicze (E 1–10)
- parazytologia ogólna (F 1–3)

Zaledwie część doniesień, opublikowanych na 480 stronach Materiałów Konferencyjnych, zaprezentowano w formie krótkich referatów. Znakomitą większość (około 800) przedstawiono w postaci plakatów, które poddano dyskusjom na sesjach posterowych i w trakcie obrad odpowiednich podzespo-

łów. Ich organizatorami byli na ogół parazytologowie z zachodnich placówek naukowych. Z grona 42 polskich uczestników, reprezentujących prawie wszystkie ośrodki parazytologiczne w kraju (Białystok, Gdańsk, Katowice, Łódź, Olsztyn, Poznań, Puławy, Szczecin, Warszawa i Wrocław), prof. Z. PAWŁOWSKI (AM w Poznaniu) przewodniczył jednej z trzech podsekcji patronującej symposium nt. parazytologii ogólnej (F). Jako wieloletni koordynator TEM-PUS-owskiego JEP-u, wprowadził do zagadnień nauczania parazytologii lekarskiej na europejskich wydziałach medycznych. Sprawę tę szczegółowo analizowali profesorowie P. AMBROISE-THOMAS, F. PEYRON i J. EUZEBY (Francja), a dr E. RENGANATHAN (Egipt) przedstawił włosko-egipskie doświadczenia w dydaktyce chorób tropikalnych. O teraźniejszości i przyszłości nauczania parazytologii na uniwersyteckich wydziałach przyrodniczych w kontekście reorganizacji procesu dydaktycznego zgodnie z europejskimi wzorami (dwustopniowość studiów, system punktów kredytowych, studia interdyscyplinarne) mówiła prof. E. LONC (UWr), a doc. P. KURNATOWSKI (AM w Łodzi) o możliwościach łączenia dydaktyki mikologii z parazytologią na wydziałach medycznych, tak jak to ma miejsce i tradycję we francuskiej szkole parazytologicznej. Przedmiotem obrad pozostałych dwóch podsekcji (sekcja F) była historia parazytologii (F1), jako odrębnej interdyscyplinarnej dyscypliny naukowej powstałej na przełomie XIX/XX wieku i jej relacji (przedmiotowej i metodycznej) w stosunku do krzepnących wówczas zainteresowań mikrobiologią, mikologią i protozoologią, oraz historia działalności międzynarodowych gremiów na rzecz upowszechniania zasad nomenklatury SNOPAD (F2). Uczestnicy tej ostatniej debaty, którą prowadzili profesorowie T. KASSAI (Węgry), J. ECKERT (Szwajcaria), S. MAS-COMA (Hiszpania) i F. VAN KNAPEN (Holandia) otrzymali komplet materiałów opublikowanych w *Vet. Parasitol.* (1988) nt. zasad poprawnego stosowania nazw chorób pasożytniczych, ilustrowanych 374 przykładami wraz z zaleceniem ich konsekwentnego wdrażania we wszystkich publikacjach naukowych. Kilku polskich parazytologów przedstawiło interesujące doniesienia w sekcji A poświęconej morfologii, biologii i systematyce. I tak prof. B. GRABDA-KAZUBSKA (Inst. Parazytologii PAN w Warszawie) w podsekcji A1, dotyczącej bioróżnorodności i systematyki zaprezentowała referat „Analiza sekwencji nukleotydów i polimorfizm genów przywr z rodzaju *Echinoparyphium*”; w podsekcji A3 poświęconej pasożytom ryb referaty wygłosiły kolejno, prof. T. POJMAŃSKA (Inst. Parazytologii PAN w Warszawie) o patogenności *Sphaerospora* u ryb karpowatych oraz dr hab. T. WŁASOW (ART w Olsztynie) o inwazjach nicieni *Anguillicola crassus* u węgorzy *Anguilla anguilla*. W podsekcji A6 „Ultrastruktura i morfologia” mówiła dr L. CHOMICZ (AM w Warszawie) o ultrastrukturze tasiemców z rodziny Hymenolepididae, a wyniki badań dotyczących morfologii nicieni Rictulariidae pasożytujących u nietoperzy przedstawił dr Z. ŚWIDERSKI (Instytut Parazytologii PAN). Kilku polskich parazytologów: prof. B. GRABDA-KAZUBSKA, prof. T. POJMAŃSKA, dr hab. T. WŁASOW, dr Z. ŚWIDERSKI,

dr. L. CHOMICZ także przedstawiło doniesienia w sekcji A „Morfologia, biologia i systematyka”. Pozostali krajowi uczestnicy zaprezentowali 40 doniesień w formie plakatów: 16 dotyczyło pasożytów ryb (sekcja A), 12 – biologii molekularnej pasożytów (B), 4 – zagadnień immunologicznych (C), 3 – biologicznego zwalczania (D), a 5 poświęconych było trichomonadozie, toksokarozie i hypodermozie (E 3–9).

Na uwagę zasługuje wystąpienie lek. med. A. ŁUŻNEJ – doktorantki w Klinice Chorób Tropikalnych i Pasożytniczych AM w Poznaniu, której doniesienie „Toksokaroza u dzieci z terenów o wysokim skażeniu” zaprezentowane podczas sekcji E 7, zostało nominowane do Nagrody dla Młodych Parazytologów ufundowanej przez Europejską Federację Parazytologiczną. Nagrody jednak przypadły w większości włoskim parazytologom.

Napięty program naukowy, uzupełniany projekcjami filmów, m.in. o malarii i epidemiologicznych problemach w Ameryce Środkowej, liczne dyskusje kuluarowe, pozostawiały niewiele czasu na turystyczne atrakcje w ciągu trwania kongresu. Ogrom wysiłku związanego z przygotowaniem, organizacją i nadzorem przebiegu obrad zrzeszających ok. 1000 uczestników był zapewne przyczyną trudnych rozmów organizatorów (także z Prezesem Polskiego Towarzystwa Parazytologicznego) dotyczących miejsca kolejnego, VIII Europejskiego Multikolokwium Parazytologicznego w 2000 r. O decyzji w tej sprawie informacji będzie mogła udzielić w późniejszym czasie prof. T. POJMAŃSKA – przedstawicielka PTP we władzach Europejskiej Federacji Parazytologów. Uwaga uczestników skierowana była bardziej na bliski już termin (24–28 sierpnia 1998 r.) Międzynarodowego Kongresu Parazytologicznego w Japonii (Makuhari Chiba). O stanie zaawansowanych przygotowań do IX ICOPA mówił prof. MAMORU SUZUKI, wiceprezydent Światowej Federacji Parazytologów, a zarazem wiceprzewodniczący Japońskiego Towarzystwa Parazytologicznego, które zrzesza ok. 1500 członków i liczy sobie ponad 70 lat aktywnej działalności, zapoczątkowanej obserwacjami parazytologicznymi z XVI wieku, odnotowanymi w literaturze

Elżbieta Lonc i Anna Okulewicz